

Pügmalión (2)

1

Lépj ki a kőből fogynak napjaim
Már nem tudok nagyon sokáig várni
Légy a gyönyör de légy akár a kín
Légy Galateia bárki és akármi

Hány csigamászta hajnal nyers szaga
Hány bódító már fonnyadt nyári rózsa
Hány vad szüret cefréje mustja a
Parfűmöd s hány tél zúzmarája hója

Lépj ki a kőből s én faragtalak
Bár ne a *másik* légy de *mása* régi
Álomnak és hogy én álmodtalak

Vagy engem Te olyan mindegy ha vagy
S mindegy az is hogy földi vagy vagy égi
Csak végre hús-vér lényként lássalak,

$$\frac{1}{2} \int_{\mathbb{R}^n} |\nabla u|^2 dx = \frac{1}{2} \int_{\mathbb{R}^n} |\nabla v|^2 dx$$

S érintselek s az öledbe hatolva
Megértsem végre ez volt az a rózsa
Melynek a vésőm szolgált hogy kibontsa
A szirmait és illatárját ontsa

S csak a valódi dőlhet meg soha
A kebleid iker-Olümposza
Ó Galateia alkoss engem újra
Kivéstelek te meg csiszolj ki újra

Öleddel száddal hogy ki nem vagyok
Lehessek én szárnyatlan Ámorod
Galateia alkoss meg engemet

Hogy ne csak a tökéletest a márványt
Szeressem benned ám a tarka zárványt
Zsémbes-szerelmes-édes énedet.

K. n. / 1990? / WM KGY 2015.87.1. / Nappali Ház, 1996 / 4

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)